Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (prvá komora)

z 10. apríla 2013 *

„Pomoc na financovanie ekoturistického projektu — Vrátenie vymožených súm — Rozhodnutie prijaté v nadväznosti na zrušenie predchádzajúceho rozhodnutia, ktoré smerovalo k odňatiu pomoci, Všeobecným súdom — Kompenzačné úroky — Úroky z omeškania — Výpočet“

Vo veci T-671/11,

IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH, so sídlom v Mníchove (Nemecko), v zastúpení: C. Pitschas, advokát,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: F. Dintilhac, G. Wilms a G. Zavvos, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie zo 14. októbra 2011 [ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091] zaplatiť žalobkyni celkovú sumu vo výške 720 579,90 eura vrátane sumy vo výške 158 618,27 eura z dôvodu kompenzačných úrokov,

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora),

v zložení: predseda komory J. Azizi (spravodajca), sudcovia S. Soldevila Fragoso a S. Frimodt Nielsen,

tajomník: K. Andová, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 28. novembra 2012,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Prejednávaná žaloba je súčasťou súboru vecí s rovnakými účastníkmi konania, ktoré boli od roku 1994 predmetom niekoľkých sporov pred Všeobecným súdom a Súdnym dvorom.

* Jazyk konania: nemčina.

2 Posledný z týchto sporov bol právoplatne rozhodnutý rozsudkom Všeobecného súdu z 15. apríla 2011, IPK International/Komisia (T-297/05, Zb. s. II-1859, ďalej len „rozsudok z 15. apríla 2011“), ktorým Všeobecný súd zrušil rozhodnutie Komisie z 13. mája 2005 [ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382] zrušujúce rozhodnutie Komisie zo 4. augusta 1992 (003977/XXIII/A/3 – S92/DG/ENV8/LD/kz) o poskytnutí finančnej pomoci vo výške 530 000 ecu žalobkyni, IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH (ďalej len „IPK“), v rámci projektu Ecodata (ďalej len „rozhodnutie z 13. mája 2005“). Všeobecný súd v tomto rozsudku v podstate konštatoval, že Európska komisia oprávnene zistila nezrovnalosti zo strany spoločnosti IPK, ktoré boli dôvodom na zrušenie finančnej pomoci (body 128 až 145), avšak uvedené rozhodnutie muselo byť napriek tomu zrušené z dôvodu nerešpektovania relevantnej premlčacej lehoty (body 147 až 166).

3 Listom z 27. júla 2011 spoločnosť IPK požiadala Generálne riaditeľstvo Komisie (GR) pre podnikanie a priemysel o vyplatenie celkovej sumy vo výške 911 987,86 eura. Táto suma bola rozdelená do troch častí, pričom prvá časť vo výške 212 000 eur, teda 40 % z celkovej finančnej pomoci poskytnutej spoločnosti IPK v roku 1992, jej nebola vyplatená, druhú časť vo výške 318 000 eur, čiže 60 % uvedenej finančnej pomoci, spoločnosť IPK medzitým vrátila, skôr než Všeobecný súd vyhlásil rozsudok z 15. apríla 2011, už citovaný v bode 2 vyššie, a tretiu časť vo výške 31 961,63 eura zodpovedajúcu úrokom z omeškania IPK zaplatila Komisii spoločne s druhou časťou. IPK v tomto liste ďalej požadovala úroky z omeškania vo výške 252 394,36 eura od 1. januára 1994, pokiaľ ide o prvú časť, a vo výške 97 631,87 eura od 18. mája 2007, pokiaľ ide o druhú časť, ktorých výpočet je uvedený v prílohe k tomuto listu. Napokon IPK poskytla Komisii lehotu do 26. augusta 2011, aby splnila jej žiadosť o vyplatenie.

4 Spoločnosť IPK e-mailom z 26. augusta 2011 Komisii pripomenula svoju žiadosť o vyplatenie.

5 Komisia informovala spoločnosť IPK listom z 2. septembra 2011, že podrobne preskúmala spis a že má v úmysle splniť si záväzky podľa rozsudku z 15. apríla 2011, už citovaného v bode 2 vyššie. Taktiež ju informovala, že správny postup na účely splnenia si akejkoľvek prípadnej povinnosti v tomto zmysle môže trvať dlhší čas.

6 Listom zo 4. septembra 2011 IPK informovala Komisiu najmä o tom, že nerozumie omeškaniu Komisie spôsobenému štúdiou rozsudku z 15. apríla 2011, už citovaného v bode 2 vyššie, a stanovila jej lehotu do 16. septembra 2011, aby ju informovala, ako bude ďalej postupovať.

7 Dňa 14. septembra 2011 zástupca Komisie telefonicky oznámil právnemu zástupcovi spoločnosti IPK, že Komisia zamýšľa zaplatiť a nahradiť celú finančnú pomoc vrátane úrokov z omeškania vo výške 31 961,63 eura. Komisia však doteraz nerozhodla, či a v akom rozsahu je dôvodné zaplatiť úroky z týchto súm.

8 Komisia 11. októbra 2011 opäť telefonicky neformálne komunikovala s právnym zástupcom spoločnosti IPK a informovala túto spoločnosť, že sa rozhodla vyplatiť jej finančnú pomoc v celkovej výške 530 000 eur a úroky z omeškania vo výške 31 961,63 eura, ktoré IPK zaplatila. Komisia sa ďalej rozhodla vyplatiť jej úroky v celkovej výške 158 000 eur. IPK by teda v lehote jedného mesiaca získala sumu v celkovej výške približne 720 000 eur.

9 Dňa 14. októbra 2011 Komisia prijala rozhodnutie s označením ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091 (ďalej len „sporné rozhodnutie“) a oznámila ho spoločnosti IPK.

10 Komisia v spornom rozhodnutí uviedla celkovú sumu vrátane úrokov, ktorá sa má vyplatiť spoločnosti IPK, konkrétne 720 579,90 eura, a ďalej sumu úrokov z omeškania, ktorú sa rozhodla vyplatiť, a to 158 618,27 eura, vypočítanú podľa úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky (ECB) a Európskeho

menového inštitútu (EMI), predchodcu ECB, pre hlavné refinančné operácie. Komisia okrem iného uviedla, že tieto úroky zo súm 318 000 eur a 31 961,63 eura vypočítala od 18. mája 2007 a zo sumy 212 000 eur od 1. januára 1994, a to až do 31. októbra 2011.

11 Listom zo 17. októbra 2011 IPK spochybnila zákonnosť sporného rozhodnutia najmä s ohľadom na článok 296 ZFEÚ a požiadala, aby bola pred 31. októbrom 2011 informovaná o právnom základe uvedeného rozhodnutia, odôvodnení kvalifikácie úrokov ako „kompenzačných úrokov“ a nie „úrokov z omeškania“, presných úrokových sadzbách uplatnených na každú z častí sumy, ktorá má byť vyplatená, a o dôvode, prečo úrokové sadzby ECB a EMI pre hlavné refinančné operácie neboli zvýšené o 3,5 bodu.

12 Listom z 25. októbra 2011 Komisia spresnila, že sporné rozhodnutie vychádzalo z článku 266 ZFEÚ. Tvrdila tiež, že nemala povinnosť zaplatiť úroky z omeškania, lebo „finančné nariadenie z roku 1977“, ktoré sa uplatňovalo na predmetnú finančnú pomoc, zmenené a doplnené nariadením Rady (Euratom, ESUO, EHS) č. 610/90 z 13. marca 1990, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie z 21. decembra 1977 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 70, s. 1), neupravuje platenie úrokov príjemcom. Takisto nariadenie Komisie (Euratom, ESUO, EHS) č. 3418/93 z 9. decembra 1993, ktorým sa stanovujú podrobné pravidlá implementácie určitých ustanovení uvedeného nariadenia o rozpočtových pravidlách [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 315, s. 1), nadobudlo účinnosť až po podpísaní zmluvy o finančnej pomoci a v každom prípade článok 94 ods. 1 uvedeného nariadenia sa uplatňuje len na požiadavky Komisie na zaplatenie, nie na opačné prípady (pozri tiež hlavu XIV a článok 92 tohto nariadenia). Okrem toho nariadenie Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 z 25. júna 2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 248, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 74), ako aj nariadenie Komisie (ES, Euratom) č. 2342/2002 z 23. decembra 2002, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá na vykonávanie nariadenia č. 1605/2002 (Ú. v. ES L 357, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 145), sa neuplatňovali na zmluvy podpísané pred nadobudnutím ich účinnosti, teda pred 1. januárom 2003. Z judikatúry však jasne vyplýva povinnosť Komisie zaplatiť kompenzačné úroky v súlade so zrušujúcim rozsudkom. Komisia sa teda rozhodla zaplatiť úroky podľa úrokovej sadzby ECB a EMI pre každú z častí celkovej sumy, ktorá mala byť zaplatená podľa výpočtu uvedeného v tabuľke nachádzajúcej sa v prílohe listu. V tejto tabuľke Komisia vypočítala úroky pre každú z častí pohľadávky uvedenej v bode 3 vyššie s ohľadom na úrokové sadzby ECB pre hlavné refinančné operácie, a to až do 13. júla 2011. V tejto súvislosti Komisia spresnila, že vzhľadom na neexistenciu pravidla, ktoré by umožňovalo uplatnenie úrokov z omeškania, nemožno zvýšiť úrokovú sadzbu o 3,5 bodu. Napokon Komisia uviedla, že zaplatenie odloží, až kým nedostane odpoveď spoločnosti IPK na jej list.

13 Listom z 3. novembra 2011 IPK informovala Komisiu, že sa domnieva, že odôvodnenie poskytnuté Komisiou je dostatočné na splnenie podmienok článku 296 ZFEÚ, a vyzvala ju, aby „pristúpila k zaplateniu [v jej prospech]“.

14 Listom z 18. novembra 2011 Komisia po prvé potvrdila doručenie listu spoločnosti IPK z 3. novembra 2011, v ktorom IPK vyjadrila súhlas s vysvetleniami Komisie a vyzvala ju, aby zaplatila sumu vo výške 720 579,90 eura, a po druhé uviedla, že platba bola schválená 16. novembra 2011. Napokon Komisia uviedla, že podľa jej názoru tým došlo, pokiaľ ide o túto platbu, k úplnému a neodvolateľnému zániku akejkoľvek pohľadávky spoločnosti IPK súvisiacej s rozsudkom z 15. apríla 2011, už citovaným v bode 2 vyššie.

15 Dňa 22. novembra 2011 bola na účet spoločnosti IPK vedený v Stadtsparkasse München pripísaná suma vo výške 720 579,90 eura.

16 Listom z 30. novembra 2011 IPK odpovedala na list Komisie z 18. novembra 2011. V prvom rade v ňom zdôraznila, že jej list z 3. novembra 2011 nemožno považovať za súhlas s obsahom odôvodnenia uvedeného Komisiou, ale že v ňom len uvádzala, že toto odôvodnenie stačí na splnenie požiadaviek stanovených v článku 296 ZFEÚ. IPK ďalej uviedla, že odôvodnenie uvedené v liste

z 25. októbra 2011 je z právneho hľadiska nesprávne. Podľa spoločnosti IPK výpočet úrokov uvedený v tomto liste nie je v súlade s ustálenou judikatúrou, na ktorú Komisia odkazuje, podľa ktorej by mala byť každá úroková miera ECB pre hlavné refinančné operácie zvýšená o 2 body. Preto IPK požiadala Komisiu, aby do 9. decembra 2011 upravila svoj spôsob výpočtu úrokov tak, že úrokové sadzby, ktoré v jej prípade uplatnila, zvýši o 2 body, a pokiaľ tak neurobí, IPK podá proti spornému rozhodnutiu žalobu o neplatnosť.

17 Komisia spoločnosti IPK v stanovenej lehote neodpovedala.

Konanie a návrhy účastníkov konania

18 Žalobkyňa návrhom zapísaným do registra kancelárie Všeobecného súdu 22. decembra 2011 podala žalobu, ktorou sa začalo toto konanie.

19 Vzhľadom na prekážku na strane sudcu predseda Všeobecného súdu na základe článku 32 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu určil iného sudcu na doplnenie komory.

20 Dňa 16. apríla 2012 Všeobecný súd podľa článku 47 ods. 1 rokovacieho poriadku rozhodol, že druhá výmena vyjadrení nie je nevyhnutná.

21 Vzhľadom na argumentáciu Komisie požiadala IPK samostatným podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 30. apríla 2012 o povolenie doplniť spis, pokiaľ ide o kompenzačné úroky a úroky z omeškania. Listom z 8. mája 2012 Všeobecný súd informoval spoločnosť IPK o svojom rozhodnutí povoliť predloženie repliky týkajúcej sa len bodov uvedených vyššie. IPK predložila toto vyjadrenie 13. júna 2012. Komisia predložila dupliku 24. júla 2012.

22 Spoločnosť IPK navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom úroky, ktoré sú jej priznané, dosahujú len výšku 158 618,27 eura,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

23 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal spoločnosť IPK na náhradu trov konania.

24 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (prvá komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

25 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky položené Všeobecným súdom boli vypočuté na pojednávaní 28. novembra 2012.

Právny stav

26 Spoločnosť IPK na podporu svojho návrhu na čiastočné zrušenie sporného rozhodnutia uvádza jediný žalobný dôvod založený na porušení článku 266 ZFEÚ, lebo Komisia nesprávne vypočítala výšku úrokov, ktoré jej má zaplatiť.

27 Spoločnosť IPK uvádza, že v spornom rozhodnutí Komisia uznala svoju povinnosť zaplatiť jej spoločne pre všetky časti sumu vo výške 561 961,63 eura na základe rozsudku z 15. apríla 2011, už citovaného v bode 2 vyššie. Taktiež v ňom uznala, že má povinnosť zaplatiť jej úroky, a to od 1. januára 1994 za časť vo výške 212 000 eur a od 18. mája 2007 za časti vo výške 318 000 eur a 31 961,63 eura. Podľa spoločnosti IPK uvedené platobné povinnosti Komisie nie sú predmetom tohto sporu, lebo sporné rozhodnutie je v tomto smere konečné. Komisia však úroky, ktoré má zaplatiť, vypočítala nesprávnym spôsobom a v rozpore s článkom 266 ZFEÚ, lebo úrokové sadzby ECB a EMI pre hlavné refinančné operácie, ktoré uplatnila na každú z troch častí uvedených vyššie, nezvýšila o 2 body a zjavne nesprávne vypočítala úroky z omeškania, ktoré plynú od vyhlásenia rozsudku z 15. apríla 2011, už citovaného v bode 2 vyššie.

28 Komisia navrhuje jediný žalobný dôvod uvádzaný spoločnosťou IPK zamietnuť.

29 Komisia sa domnieva, že kompenzačné úroky sú určené na kompenzáciu strát vyplývajúcich zo sadzby inflácie za obdobie, ktoré uplynulo medzi vznikom škody a dátumom vyhlásenia rozsudku. Úrokové sadzby ECB pre hlavné refinančné operácie sa uplatňujú na účely jednotného výpočtu úrokov v rámci Európskej únie určených na kompenzáciu priemerného znehodnocovania meny v členských štátoch, pričom miera inflácie sa mení v závislosti od členského štátu. Všeobecný súd preto vo svojom rozsudku z 8. novembra 2011, Idromacchine a i./Komisia (T-88/09, Zb. s. II-7833), jasne rozlišoval, pokiaľ ide o uplatniteľné úrokové sadzby, podľa sídla spoločnosti, ktoré bolo v danom prípade v Taliansku.

30 Naopak IPK mala sídlo v Nemecku, kde bolo priemerné znehodnotenie meny nižšie než hlavná refinančná sadzba. Počas obdobia, ktoré uplynulo od roku 1994 do roku 2010, táto sadzba jednoznačne presahovala mieru inflácie v Nemecku. Podľa Komisie priemerná výška inflácie dosahovala počas tohto obdobia 1,6 %, zatiaľ čo úroková sadzba pre hlavné refinančné operácie sa pohybovala okolo 3,3 %. Odvodila z toho, že ak uplatnenie hlavnej refinančnej sadzby už spoločnosti IPK priznáva značnú výhodu, ktorú treba tolerovať vzhľadom na potrebu uplatniť jednotnú úrokovú sadzbu, zvýšenie tejto úrokovej sadzby o 2 body znamená, že spoločnosti IPK bude inflácia kompenzovaná viac než dvakrát. Navyše zvýšenie úrokovej sadzby pre hlavné refinancovanie o 2 body by spoločnosti IPK umožnilo v priemere kompenzovať infláciu viac než trikrát (5,3 % oproti 1,6 %), a to bez akéhokoľvek právneho základu. Okrem toho ekonomická situácia v Nemecku bola značne odlišná od ekonomickej situácie v Taliansku, kde počas období rokov 1995 až 1996 a 2002 až 2005 miera inflácie niekedy prekročila hlavnú refinančnú sadzbu.

31 V judikatúre sa však uvádza len kompenzácia inflácie a nie náhrada, ktorá by odôvodňovala zvýšenie hlavnej refinančnej sadzby, ani možnosť, aby žalobcovi zo zrušenia aktu vyplývala finančná výhoda. Tak by to bolo v prípade, že by sa na spoločnosť IPK použila vyššia úroková sadzba než hlavná refinančná sadzba. Podľa Komisie je bezdôvodný charakter tohto obohatenia zrejmý tým viac, že IPK je nedobromyseľná veriteľka, čo je v rozpore so zásadou spravodlivosti a zásadou spravodlivého zaobchádzania. Všeobecný súd v rozsudku z 15. apríla 2011, už citovanom v bode 2 vyššie, konštatoval, že IPK uzavrela tajnú dohodu s úradníkom Komisie s cieľom získať alebo udržať si spornú finančnú pomoc (bod 126, 144 a 145), protiprávnym spôsobom získala dôverné informácie (bod 130), predložila klamlivé vyhlásenia a následne zakrývala skutočné okolnosti, na základe ktorých bola podaná jej žiadosť o finančnú pomoc (bod 134).

32 Komisia okrem toho nesúhlasí s tým, že je povinná platiť úroky z omeškania. V prejednávanej veci sa Komisia ani nedopustila pochybenia, ani jej nebolo uložené zaplatiť zložené úroky. Naopak, Všeobecný súd konštatoval viaceré pochybenia spoločnosti IPK, z ktorých niektoré boli dlhodobé, takže uplatnenie spôsobu výpočtu zložených úrokov nie je odôvodnené. Bolo by vlastne v rozpore so zásadou správneho finančného hospodárenia podľa článku 310 ods. 5 ZFEÚ odškodniť takéto pochybenia uplatnením takého spôsobu výpočtu, ktorý by teda bol bez právneho základu v zmysle článku 310 ods. 3 ZFEÚ.

33 Všeobecný súd na úvod konštatuje, že Komisia v spornom rozhodnutí uznala, že spoločnosti IPK dlhuje hlavnú sumu 561 961,63 eura, čo potvrdila na pojednávaní v odpovedi na ústnu otázku položenú Všeobecným súdom a bolo to zaznamenané v zápisnici z pojednávania. Komisia v ňom tiež uznala, že spoločnosti IPK dlhuje sumu 158 618,27 eura z dôvodu kompenzačných úrokov, to znamená celkovú sumu vo výške 720 579,90 eura. Okrem toho Komisia na pojednávaní nespochybnila akcesorický charakter dlžných úrokov vo vzťahu k hlavnej pohľadávke.

34 Za týchto okolností argumentácia Komisie, na základe ktorej jednak IPK je nedobromyseľnou veriteľkou a jednak Všeobecný súd v rozsudku z 15. apríla 2011, už citovanom v bode 2 vyššie, konštatoval pochybenia spoločnosti IPK, nemôže spochybniť existenciu hlavnej pohľadávky ani skutočnosť, že Komisia je povinná zaplatiť úroky, ktoré sa majú vypočítať v súlade s príslušnými pravidlami. Túto argumentáciu treba preto zamietnuť ako neúčinnú, a to aj za predpokladu, že sa odvoláva na zásadu *nemo auditur propriam turpitudinem suam allegans*, podľa ktorej sa nikto nemôže voči inej osobe odvolávať na vlastné porušenie s cieľom získať výhodu, čo Komisia navyše poprela na pojednávaní v odpovedi na ústnu otázku položenú Všeobecným súdom. V tejto súvislosti však treba spresniť, že prístup Komisie v prejednávanej veci vychádza z nesprávneho výkladu dosahu rozsudku z 15. apríla 2011, už citovaného v bode 2 vyššie, z ktorého jej nevyplýva žiadna povinnosť vrátiť predmetnú finančnú pomoc spoločnosti IPK. V tomto rozsudku Všeobecný súd potvrdil vecné zistenia uvedené v rozhodnutí z 13. mája 2005 týkajúce sa nezrovnalostí, ktorých sa dopustila spoločnosť IPK, a v zásade odôvodňujúce zrušenie predmetnej finančnej pomoci (body 128 až 145) a obmedzil sa na zrušenie uvedeného rozhodnutia z dôvodu, že Komisia nerešpektovala príslušnú premlčaciu lehotu (body 147 až 166). Z toho teda vyplýva, že sporné rozhodnutie predstavuje jediný právny základ predmetnej hlavnej pohľadávky.

35 Pokiaľ ide o prvú časť jediného žalobného dôvodu uvedeného spoločnosťou IPK, teda o údajne nesprávny výpočet kompenzačných úrokov, treba pripomenúť, že IPK sa domnieva, že tieto úroky mali byť zvýšené o 2 body oproti úrokovým sadzbám ECB pre hlavné refinančné operácie. Je pravda, že Komisia tieto úroky vypočítala len s ohľadom na úrokové sadzby ECB pre hlavné refinančné operácie bez toho, aby ich zvýšila o 2 body, a to až do 31. októbra 2011, ako sa uvádza v spornom rozhodnutí.

36 Ako bolo uvedené v bode 33 vyššie, Komisia nespochybňuje svoju povinnosť zaplatiť spoločnosti IPK kompenzačné úroky podľa stanovených pravidiel. V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva, že bez ohľadu na presné označenie týchto úrokov ich treba vždy vypočítať na základe sadzby stanovenej ECB pre hlavné refinančné operácie zvýšenej o 2 body (rozsudky Súdu prvého stupňa z 10. októbra 2001, Corus UK/Komisia, T-171/99, Zb. s. II-2967, bod 64; zo 17. marca 2005, AFCon Management Consultants a i./Komisia, T-160/03, Zb. s. II-981, body 130 až 132, a rozsudok Všeobecného súdu Idromacchine a i./Komisia, už citovaný v bode 29 vyššie, body 77 až 80). Ako uvádza IPK, ide o paušálne zvýšenie uplatňujúce sa na všetky prípady bez toho, aby bolo potrebné konkrétne zisťovať, či je toto zvýšenie odôvodnené s ohľadom na znehodnocovanie meny v členskom štáte, v ktorom má veriteľ sídlo, počas príslušného obdobia.

37 Je pravda, že Všeobecný súd vo svojom rozsudku Idromacchine a i./Komisia, už citovanom v bode 29 vyššie (body 77 až 79), najskôr dospel k záveru, že treba prihliadať na znehodnocovanie meny vyjadrené ročnou sadzbou inflácie, ktorú, pokiaľ ide o dotknuté obdobie, konštatuje Eurostat (Štatistický úrad Európskej únie) v členskom štáte, kde majú dotknuté spoločnosti sídlo. Všeobecný súd však jednotne uplatnil paušálne zvýšenie priznaných kompenzačných úrokov a úrokov z omeškania o 2 body, pokiaľ ide o kompenzačné úroky, až do vyhlásenia rozsudku, teda do 8. novembra 2011, a pokiaľ ide o úroky z omeškania, odo dňa vyhlásenia rozsudku. Okrem toho v tejto súvislosti IPK správne uvádza, že jednotné paušálne zvýšenie v tejto ďalšej veci o 2 body nezáviselo od skutočnej miery inflácie počas príslušného obdobia v Taliansku, kde mala sídlo spoločnosť Idromacchine, lebo táto miera inflácie, ako uvádza samotná Komisia vo svojich písomných dokumentoch, bola vyššia ako úroková sadzba ECB len v rokoch 2010 a 2011. Ak by bol teda správny záver Komisie, podľa ktorého výška kompenzačných úrokov, ktoré sa majú priznať, závisí od skutočnej

miery inflácie, Všeobecný súd toto paušálne zvýšenie o 2 body nemal uplatniť na obdobie pred týmto obdobím, lebo počas neho bola spoločnosť Idromacchine dostatočne odškodnená za znehodnocovanie meny samotným uplatnením nezvýšenej úrokovej sadzby ECB.

38 Okrem toho Všeobecný súd už rozhodol, hoci to bolo v kontexte výpočtu úrokov z omeškania, že nezaplatenie takýchto úrokov by mohlo viesť k bezdôvodnému obohateniu Únie, ktoré je zjavne v rozpore so všeobecnými zásadami práva Únie (pozri rozsudok Corus UK/Komisia, už citovaný v bode 36 vyššie, bod 55 a tam citovanú judikatúru). Paušálne zvýšenie úrokovej miery o 2 body preto vychádza zo snahy za každých okolností sa vyhnúť takémuto bezdôvodnému obohateniu.

39 Vzhľadom na uvedené úvahy treba dospieť k záveru, že Komisia nesprávne nezvýšila úrokovú sadzbu kompenzačných úrokov uplatnenú na tri rôzne časti pohľadávky uvedené v bode 3 vyššie, a prvú časť jediného žalobného dôvodu spoločnosti IPK treba prijať.

40 V rámci druhej časti svojho jediného žalobného dôvodu IPK uvádza, že Komisia mala uznať, že od vyhlásenia rozsudku z 15. apríla 2011, už citovaného v bode 2 vyššie, plynú úroky z omeškania, a mala ich vypočítať na základe celkovej výšky pohľadávky zvýšenej o kompenzačné úroky splatné k tomuto dátumu. Je však pravda, že Komisia nezohľadnila úroky z omeškania ani pred vyhlásením rozsudku, ani po jeho vyhlásení, lebo sa domnievala, že vzhľadom na uplatniteľnú právnu úpravu a uplatniteľnú judikatúru nie je povinná ich zaplatiť.

41 V tejto súvislosti stačí pripomenúť ustálenú judikatúru, v ktorej sa uznáva bezpodmienečná povinnosť Komisie zaplatiť úroky z omeškania najmä v prípade, ak sú splnené podmienky mimozmluvnej zodpovednosti Únie, a to za obdobie po vyhlásení rozsudku, v ktorom sa tak konštatuje (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 27. januára 2000, Mulder a i./Rada a Komisia, C-104/89 a C-37/90, Zb. s. I-203, bod 35, a rozsudok Idromacchine a i./Komisia, už citovaný v bode 29 vyššie, bod 79 a tam citovanú judikatúru), ako aj v prípade vrátenia plnenia poskytnutého bez právneho dôvodu v nadväznosti na zrušujúci rozsudok (rozsudok Corus UK/Komisia, už citovaný v bode 36 vyššie, bod 50 a nasl.). Žiadne z tvrdení uvedených Komisiou neumožňuje vyhnúť sa tejto základnej povinnosti v prejednávanom prípade, v ktorom v nadväznosti na rozsudok z 15. apríla 2011, už citovaný v bode 2 vyššie, ktorým bolo zrušené rozhodnutie z 13. mája 2005, Komisia v spornom rozhodnutí uznala, že je povinná vrátiť hlavnú sumu predmetnej finančnej pomoci spoločnosti IPK. Naopak, na pojednávaní v odpovedi na ústnu otázku položenú Všeobecným súdom Komisia uznala, že dlhuje úroky z omeškania, ktoré je povinná zaplatiť od vyhlásenia rozsudku z 15. apríla 2011, už citovaného v bode 2 vyššie, čo bolo zaznamenané v zápisnici z pojednávania. Za týchto podmienok treba dospieť k záveru, že Komisia bola povinná spolu s dlžnou hlavnou pohľadávkou uznanou v spornom rozhodnutí zaplatiť aj úroky z omeškania, ktoré sa vzhľadom na spoločnú dohodu účastníkov konania v súvislosti s touto otázkou v prejednávanej veci počítajú od vyhlásenia rozsudku z 15. apríla 2011, už citovaného v bode 2 vyššie, a to bez ohľadu na skutočnosť, že uvedené rozhodnutie predstavuje jediný právny základ predmetnej hlavnej pohľadávky (pozri bod 34 vyššie).

42 Okrem toho IPK správne uvádza, že Komisia mala tiež povinnosť vypočítať úroky z omeškania na základe dlžnej hlavnej sumy zvýšenej o kompenzačné úroky, ktoré boli dovtedy dosiahnuté. Hoci judikatúra Všeobecného súdu v zásade neumožňuje kapitalizáciu úrokov, a to ani kompenzačných úrokov, ktoré boli dosiahnuté pred vyhlásením rozsudku uznávajúcim existenciu pohľadávky, ani úrokov z omeškania, ktoré bežia po vyhlásení tohto rozsudku, Všeobecný súd predsa len nariadil stanoviť úroky z omeškania, na ktoré existuje nárok do úplného zaplatenia, na základe hlavnej sumy pohľadávky zvýšenej o kompenzačné úroky, ktoré boli dovtedy dosiahnuté (pozri v tomto zmysle rozsudky Corus UK/Komisia, už citovaný v bode 36 vyššie, body 64 a 65, a AFCon Management Consultants a i./Komisia, už citovaný v bode 36 vyššie, body 132 a 133). Tento prístup teda rozlišuje medzi kompenzačnými úrokmi, ktoré majú povahu úrokov pred sporom, a úrokmi z omeškania, ktoré majú povahu úrokov po spore, takže úroky z omeškania musia zohľadňovať celkovú akumulovanú finančnú stratu vrátane straty z dôvodu znehodnocovania meny.

43 Z tohto dôvodu je potrebné druhú časť jediného žalobného dôvodu spoločnosti IPK prijať v rozsahu, v akom Komisia protiprávne nepriznala úroky z omeškania zvýšené o 2 body, ktoré treba vypočítať na základe hlavnej sumy pohľadávky vrátane kompenzačných úrokov, ktoré boli dovtedy dosiahnuté, a ktoré sa v prejednávanej veci vzhľadom na spoločnú dohodu účastníkov konania v súvislosti s touto otázkou počítajú od vyhlásenia rozsudku z 15. apríla 2011.

44 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy je potrebné žalobe vyhovieť bez toho, aby bolo potrebné vysloviť sa k otázke, či Komisia porušila článok 266 ZFEÚ, a zrušiť sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom obmedzilo dlžné úroky na sumu 158 618,27 eura.

O trovách

45 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia vo veci nemala úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom spoločnosti IPK.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozhodnutie Komisie zo 14. októbra 2011 [ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091] sa zrušuje v rozsahu, v akom je výška úrokov, ktoré sa podľa tohto rozhodnutia majú zaplatiť spoločnosti IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH, obmedzená len na sumu 158 618,27 eura.**

2. **Európska komisia je povinná nahradiť trovy konania.**

Azizi Soldevila Fragoso Frimodt Nielsen

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 10. apríla 2013.

Podpisy